

SEBECKÝ OBOR

Každé popoludnie cestou zo školy sa deti chodievali hrať do obrovej záhrady.

Bola to utešená veľká záhrada s mäkkou zelenou trávou. Tu i tam v nej boli ako hviezdy roztrúsené krásne kvety a rástlo tam dvanásť broskýň; na jar vždy zakvitli nežnými ružovými a bieloskvúcimi kvetmi a na jeseň prinášali bohatú úrodu. Na stromoch sedeli vtáci a spievali tak sladko, že deti sa chvíľami prestávali hrať a počúvali. „Ale je nám tu dobre!“ zvolali zavše.

Jedného dňa sa obor vrátil. Bol na návšteve u svojho priateľa, cornwallského obra, a ostal u neho sedem rokov. Keď prešlo sedem rokov a porozprával mu všetko, čo mu mal povedať, lebo sa nemohli zhovárať donekonečna, rozhodol sa vrátiť do svojho zámku. Keď ta prišiel, uvidel, že v jeho záhrade sa hrajú deti.

„Čo tu robíte?“ zreval a deti ušli.

„Toto je moja záhrada a dosť!“ vyhlásil obor. „Nech to každý vezme na vedomie. Ja veru nikomu nedovolím hrať sa v nej.“ I obohnal záhradu vysokým múrom a postavil naň výstražnú tabuľu:

VSTUP ZAKÁZANÝ

Bol to veľmi sebecký obor.

Chúďatá deti sa teraz nemali kde hrať. Skúšali sa hrať na ceste, ale cesta bola prašná a samý kameň, a to sa im nepáčilo. Po vyučovaní sa túlili okolo vysokého múru a zhovárali sa o krásnej záhrade za ním. „Ako nám tam bolo dobre,“ spomínali.

Prišla jar a všade bolo plno kvietkov a vtáčkov. Iba v záhrade sebeckého obra bola ešte zima. Vtákom sa v nej nechcelo spievať, lebo tam neboli deti, a stromy zabudli rozkvitnúť. Raz krásny kvietok vystrčil hlávku z trávy, ale keď zočil výstražnú tabuľu, tak mu prišlo detí ľúto, že sa zase vtiahol do zeme a zaspal. Jedine sneh a mráz sa z toho tešili. „Jar zabudla na túto záhradu,“ vykrikovali, „takže tu môžeme zostať celý rok.“ Sneh pokryl trávu svojím veľkým bielym plášťom a mráz pomaľoval všetky stromy na strieborno. Potom pozvali severák – a prišiel. Bol zababušený do kožušín a celý deň hučal v záhrade

a zhadzoval veterníky z komínov. „Ej, toto je príjemné miesto,“ povedal, „musíme pozvať na návštevu metelicu.“ Prišla teda aj metelica. Každý deň rachotila tri hodiny škridlami na streche zámku, až väčšinu z nich dolámala, a potom virila záhradou tak rýchlo, ako len vládala. Bola oblečená v sivom a mala ľadový dych.

„Nechápem, prečo sa jar tak oneskorila,“ hundral sebecký obor, ako tak sedel pri obloku a pozoroval svoju mrazivú bielu záhradu. „Dúfam, že sa počasie zmení.“

Ale jar neprišla, ani leto. Jeseň obdarila všetky záhrady zlatistým ovocím, len obrovej nedala nijaké. „Je priveľmi sebecký,“ povedala. A tak tam bola vždy len zima, severák a metelica, a mráz a sneh tancovali medzi stromami.

Raz ráno, keď obor ležal v posteli, začul krásnu hudbu. Znela tak lahodne, až si pomyslel, že to asi idú okolo kráľovskí hudobníci. Ale bol to iba malý stehlík, čo mu vyspevoval za oblokom. Obor však už tak dávno nepočul vo svojej záhrade spievať vtáčika, že sa mu jeho spev zdal najkrajšou hudbou na svete. Potom mu aj metelica prestala tancovať nad hlavou, severák utíchol a cez otvorené okno zavanula rozkošná vôňa. „Tak teda predsa len konečne prišla jar,“ povedal obor, vyskočil z postele a pozrel von.

A čo videl?

Naskytol sa mu nádherný pohľad. Dierou v múre vliezli do záhrady deti a posadali si na vetvy stromov. Na každom strome, kam len dovidel, bolo dieťa. A stromy sa deťom tak potešili, že sa celé pokryli kvetmi a nežne kývali konármi nad ich malými hlávkami. Vtáci lietali navôkol a radostne švitorili, kvety vykukovali zo zelenej trávy a smiali sa. Bol to utešený obraz. Iba v jednom kúte bola ešte vždy zima. Bol to najodľahlejší kút záhrady a stál tam chlapček. Bol taký maličký, že nedočiahol na konáre stromu, a tak len chodil okolo a usedavo plakal. Úbohý strom bol ešte celý zasnežený a zamrznutý a severák nad ním dul a zavýjal. „Chlapček, nože vylez hore,“ povedal strom a zohol konáre tak nízko, ako len mohol. Ale chlapček bol primálny.

Obrovi sa pri pohľade na záhradu roztápalo srdce. „Aký sebecký som bol!“ vravel si. „Teraz už viem, prečo sem jar nechcela prísť. Vyložím chúďa chlapča na vrcholec stromu, zväťam múr a moja záhrada sa stane detským ihriskom.“ Veľmi ho mrzelo, čo urobil.

Nuž zostúpil po schodoch, tichučko otvoril dvere a vyšiel do záhrady. Ale keď ho deti zočili, tak sa zľakli, že všetky zutekali a v záhrade zase nastala zima. Iba malý chlapček neušiel, lebo mal v očiach toľko slzičiek, že obra nevidel prichádzať. A obor sa zozadu tíško prikradol, nežne ho chytil a posadil na strom. A v tej chvíli strom rozkvitol, a prileteli vtáci a rozštetotali sa a chlapček vystrel rúčky, objal obra okolo krku a pobožkal ho. Keď ostatné deti videli, že obor už nie je zlý, pribehli späť a s nimi sa vrátila i jar. „Teraz je to vaša záhrada, detičky,“ povedal obor, vzal velikánsku sekeru a zbúral múr. A keď ľudia šli napoludnie na trh, zazreli, ako sa obor hrá s deťmi v najkrajšej záhrade, akú kedy videli.

Deti sa hrali celý deň a večer sa prišli s obrom rozlúčiť.

„A kde je váš malý kamarát?“ opýtal sa. „Ten chlapček, ktorého som vyložil na strom?“ Toho mal obor najradšej, lebo ho pobožkal.

„Nevieme,“ odpovedali deti, „už odišiel.“

„Musíte mu povedať, aby zajtra istotne prišiel,“ prikázal im obor. Ale deti povedali, že nevedia, kde chlapček býva, a nikdy predtým ho vraj nevideli. Obor veľmi zosmutnel.

Deti sa každé popoludnie po vyučovaní chodievali hrať s obrom. Ale chlapček, ktorého si obor tak obľúbil, už viac neprišiel. Obor bol ku všetkým deťom veľmi milý, ale predsa len túžil za svojim prvým malým priateľom a často ho spomínal. „Tak rád by som ho videl,“ hovorieval.

Prešli roky a obor veľmi ostarel a zoslabol. Už sa nevládal hrať, nuž sedával v obrovskom kresle, pozoroval deti pri hrách a obdivoval svoju záhradu. „Mám veľa krásnych kvetov,“ povedal si, „ale deti sú kvety zo všetkých najkrajšie.“

Raz ráno v zime, keď sa obliekal, vyzrel z obloka. Teraz už nemal nič proti zime, lebo vedel, že to len jar spí a kvety odpočívajú.

Zrazu si celý udivený pretrel oči a hľadel a hľadel. Bol to vskutku nádherný pohľad! V najodľahlejšom kúte záhrady bol jeden strom priam obsypaný krásnymi bielymi kvetmi. Mal zlaté vetvy, viselo na nich strieborné ovocie a pod stromom stál chlapček, ktorého mal obor tak rád.

Obor naradovane zišiel dolu schodmi a vybehol do záhrady. Utekal po tráve k dieťaťu, no keď už bol pri ňom, tvár mu očervenela od hnevu. „Kto sa ti opovážil ublížiť?“ zvolal. Dieťa

malo totiž na dlaniach stopy po dvoch klincoch a stopy po dvoch klincoch malo aj na nôžkach.

„Kto sa ťa opovážil zraniť?“ skríkol obor. „Povedz, a ja naskutku vezmem svoj veľký meč a zabijem ho!“

„To nie,“ odvetilo dieťa, „veď to sú rany lásky.“

„Kto si?“ spýtal sa obor a zmocnila sa ho čudná bázeň a padol pred dieťaťom na kolena.

Dieťa sa na obra usmialo a povedalo: „Raz si mi dovolil hrať sa vo svojej záhrade, nuž dnes pôjdeš so mnou do mojej záhrady, ktorá sa volá raj.“

A keď v to popoludnie deti vbehli do záhrady, našli obra ležať pod stromom mŕtveho, celého pokrytého bielymi kvetmi.